

De week voordien*...

6u28 – De wekker had de tijd niet om af te gaan. Met een precies en quasi mechanisch gebaar, zette hij het alarm af van de telefoon. Deze was nog aan het laden in de schemering van de kamer met verduisteringsgordijnen. Daarna liep hij naar de badkamer op de tippen van zijn tenen om de jonge vrouw die naast hem lag te slapen niet wakker te maken.

6u31 – Het hoofditem in het radionieuws – de herwonnen vriendschap tussen de twee Korea's na meer dan 70 jaar officiële oorlog – verraste hem zodanig dat het blad van zijn scheermes een lange rode haal achterliet in zijn nek. Ze was voldoende diep om ervoor te zorgen dat de kragen van zijn hemden op zijn minst voor enkele dagen vuil zouden blijven.

6u40 – Toen hij aankwam in de keuken van zijn tweekamerappartement en de lege koffiepote zag, herinnerde hij zich hoe hun ontmoeting de avond tevoren begonnen was. Hij vervloekte zijn gewoonte om nooit een voorraad aan te leggen. Hij probeerde zich te troosten door te denken aan de koffie tijdens de wekelijkse diensthoofdenvergadering. Voor zover men het roemloze brouwsel van de directiesecretaresse als koffie kon beschouwen.

6u50 – Hij besliste de jonge vrouw te laten slapen en eenvoudigweg de deur achter zich toe te trekken. Hoewel hij haar niet echt kende, dacht hij over voldoende psychologische ervaring te beschikken om haar te vertrouwen. Bij hem thuis lagen er geen bankbiljetten verstopt onder de zetel of tussen de boeken van zijn bibliotheek. Hij had ook niet bepaald zo'n waardevolle spullen in huis, waardoor het geen ramp zou zijn als hij ze zou verliezen. Hij had trouwens meer en meer de neiging om zich af te zetten tegen materialisme. Hij zag het immers steeds meer als het grootste obstakel om ooit te kunnen verdwijnen zonder iemand te verwittigen en een nieuw bestaan te beginnen.

6u58 – Om zijn kostuum te beschermen tegen de regen toen hij het gebouw verliet, plooidde hij zijn paraplu open. Enkele seconden later echter keerde deze binnenste buiten door een stevige windstoot. In een oogopslag bekeek hij de ribben van de paraplu en besloot hij dat hij definitief onbruikbaar was.

7u00 – Toen hij de deur van zijn wagen opende, was hij blij dat hij voor een oranje model gekozen had dat in schril contrast stond met de grijze hemel. In zichzelf bedankte hij de ontwerpers van het automeerk om wat vrolijkheid in zijn doordeweekse dag te brengen: ze hadden de naam van een bekende schilder gebruikt die zijn laatste dagen kon doorbrengen onder de zon van de Côte-d'Azur.

7u01 – De moed zakte hem in zijn schoenen toen hij de verkeersinformatie hoorde. Indien de gegevens klopten (ze klopten steeds dankzij de hedendaagse communicatietechnologie), wachtten hem niet zijn gewoonlijke vijftien minuten file maar zouden het er minimum vijfveertig worden...

7u15 – De brandweer was er nog niet in geslaagd om de brandstof van de verongelukte vrachtwagen van het asfalt te ruimen, waardoor het verkeer wel degelijk onderbroken was. Naar zijn gewoonte in de file, maakte hij van de gelegenheid gebruik om zijn smartphone boven te halen. Hij begon de namen van zo'n achthonderd personen van zijn Facebook vriendenlijst te verwijderen: allen mensen wiens vriendschapverzoek hij ooit aanvaard had zonder echter ooit met hen gesproken te hebben. Een diepgravende klus waarvan hij had gehoopt ze sneller te kunnen klaren.

8u33 – Eenmaal aangekomen op het bedrijfsterrein, wilde hij liever niet uitrekenen hoeveel minuten hij was verloren op de snelweg. Hij merkte de aangeplakte affiches op in de doorgang van de dubbele schuifdeur. Ze kondigden aan dat zijn werkgever een zomerfestival sponsorde waarvoor men gratis tickets kon afhalen. Instinctief keek hij naar het bandje van de vorige festivaleditie aan zijn pols. Hij had zichzelf voorgenomen het niet weg te gooien om zich de warme juli avonden terug voor de geest te kunnen halen.

9u00 – De vergadering begon onmiddellijk. Verbaasd zag hij zijn directeur popelen van ongeduld om de lancering aan te kondigen van een nieuw gamma producten. Het bedrijf zou er nieuwe delen van de markt mee aanboren. Misschien zat er zelfs een bijzonder begerenswaardige monopolie positie in.

9u15 – De vergadering nam een irreële wending, die bij hem een uiteenlopend scala aan extreme gevoelens opwekte. Het ultradunne, economische en revolutionaire aluminium raamprofiel voor vijfvoudige beglazing dat de directie voorstelde, was datgene waarvan hij twee maanden eerder de plannen had voorgelegd aan zijn collega. Nu werd deze collega gelauwerd om zijn uitvinding en gepromoveerd tot productiedirecteur. In een opwelling die hij achteraf kinderachtig vond, kon hij er niet aan weerstaan om per sms een doodshoofd te sturen naar de Judas die links van de

directeur zat. De grimas op het gezicht van deze laatste toen hij de boodschap ontving, kon hem tijdelijk een weinig troosten maar weerhield hem er niet van om de vergadering uit te lopen, zagezegd omwille van scherpe buikkrampen.

9u24 – Hij sloot zijn computer af nadat hij zijn ontslagbrief had afgedrukt. Hij gaf ze af aan het directiesecretariaat en gooide het festivalarmbandje in de vuilnisbak. Vervolgens liep hij naar zijn wagen. Hij deed niets om de gietende regen op zijn gezicht tegen te houden en dacht aan de jonge vrouw die misschien nog steeds bij hem thuis zou zijn. De dag kon nog een aangenamere wending nemen dan hoe ze begonnen was...

9u44 – Het snelwegverkeer in de tegenovergestelde richting was druk maar vloeiend. Hij baande zich snel een weg naar huis al slalomend van links naar rechts tussen de andere voertuigen. Hij weigerde de verkeersregels te volgen die hij normaal steeds respecteerde. Door het zwaailicht dat opeens opdoemde in zijn achteruitkijkspiegel kon hij zijn wilde rit niet verder zetten. Het kostte hem bijna de onmiddellijke intrekking van zijn rijbewijs.

9u59 – Het appartement was leeg. In plaats van de jonge vrouw vond hij op het kussen van zijn bed de pluchen beer uit zijn kindertijd. Zijn moeder had die enkele weken eerder meegebracht en sindsdien lag hij opgeborgen op de hoogste plank van zijn kleerkast. De jonge vrouw was nieuwsgieriger geweest dan hij had gedacht maar had niets overhoop gehaald of gestolen. Wellicht had ze de beer gezien toen ze op zoek was naar een handdoek en besliste ze die in een teder gebaar op het kussen te leggen. De afwas was gedaan en er kleefde een post-it op de frigodeur. Ze nodigde hem diezelfde avond nog uit op de opening van een tentoonstelling in een galerie van de stad.

10u01 – Hij wist niet of hij echt interesse had om een kunsttentoonstelling te bezoeken. Hij besliste een kijkje te gaan nemen in de vitrine van de galerie die toevallig vlakbij gelegen was. Toen hij voorbij de bakkerij kwam, gaf hij toe aan een oude zonde en kocht hij een suikerbrood. Maar het lot was hem niet goed gezind : bij zijn tweede hap voelde hij de kroon van zijn rechter onderste voorkies loskomen met een stekende pijn.

10u25 – Zijn tandarts, de man van een oude universiteitsvriendin, kon hem onmiddellijk ontvangen om de situatie in te schatten. Gelukkig kon hij het gaatje behandelen en de kroon terug vastzetten, waardoor hij exorbitante kosten kon vermijden. Terwijl hij zich liet verzorgen, besliste hij dat hij zonder langer te wachten een treinticket zou kopen voor een bergachtige bestemming. Hij wilde er op zijn eentje gaan wandelen om beter te kunnen nadenken over zijn nieuwe situatie als vrijwillig werkloze. Met zijn spaargeld kon hij het enkele maanden trekken alvorens werk te moeten aanvaarden.

11u11 – Nadat hij zijn treinticket had gekocht, ging hij naar de galerie. Doorheen het raam – en tegen alle verwachtingen in – zag hij hoe de kunstenaar op een ladder aan het schilderen was. De vier muren van de hoofdruimte waren bedekt met fel gekleurde muurschilderingen die bovenaan met elkaar verbonden waren door een fries van verschillende figuratieve en geometrische motieven. Daaronder leken abstracte rasters te zweven van door elkaar lopende lijnen. De snijpunten waren bedekt met stippen. Hij werd aangetrokken door het decoratieve van de schilderijen en associeerde ze instinctief met de hedendaagse cultuur van emoticons, smileys en pictogrammen. Bevangen door allerlei soorten vragen, besloot hij de drempel van de deur over te gaan, die halfopen stond.

11u15 – Hoewel hij eerder gehaast was, nam de schilder toch de tijd om hem zijn intenties uit te leggen. Het ging grotendeels om motieven die hij online had gevonden om vriendschapsbandjes te maken, om toeëigening dus. Er was geen unieke manier om de weergegeven symbolen te lezen. Het ging hem er niet om muurschilderingen of een ander object in de tentoonstelling zelf te verkopen. De eerste ruimte met de motieven op de muren was eigenlijk een catalogus. Iedereen zou vrij zijn om de reproductie van één van de motieven te bestellen op olieverf op doek, het klassieke medium van de westerse schilderkunst. Dit kon op de afmetingen naar keuze en voor een bedrag dat overeenstemde met de verjaardagsdatum van de kunstenaar... Het was niet onjuist om te spreken van schilderijen in editie en inderdaad, zelfs potentiële kopers met een klein budget konden van de gelegenheid gebruik maken om een groot formaat te verwerven, of omgekeerd. De economische logica primeerde niet, zelfs wanneer het gebrek aan een eventuele stock aan werken op het einde van de tentoonstelling ongetwijfeld een praktisch voordeel bood.

12u24 – Toen hij de tentoonstelling uitliep, was hij de gelukkige eigenaar van een schilderij in wording. Hij had geen idee hoe het werk er uiteindelijk zou uitzien, maar dat was precies de reden die hem overhaald had. Het leek hem het ultieme bastion van de vrijheid: de onvoorspelbaarheid.

*De hier beschreven evenementen vonden plaats vóór die van de tekst *Congé casanier* gepubliceerd in januari 2017 ter gelegenheid van de gelijknamige tentoonstelling van Ken Verhoeven in galerie trampoline te Antwerpen.